

J. E. Bogomil:

Iz pasjih dni.

(Konec.)

III.

Gi si jo pa zgodaj polomil,« se vtakne vmes Strahov Murko. »Meni se je pa primerila neka druga neumnost tistega leta, ko je oblekel Strahov Tine prve hlače. Vidva že vesta, da imam že par let to pravico, da spremljam svojega gospodarja, kadar gre na lov. Ko gospodar ustrelj, takrat jo pa jaz uderem za ustreljeno živaljo, pa jo toliko časa iščem in preganjam, da omaga. Potem pa obvestim gospodarja, kjer leži tista žival; včasih mu jo pa tudi kar sam prinesem. Gospodar me pa takrat zelo pohvali, da mi kar srce poskakuje od samega veselja. Pa včasih dobim še tudi kak boljši prigrizek.

Tisto leto pa — kapa kosmata! — sem zagledal prav lepo divjo žival kar doma — ne bosta verjela! — na hišnem pragu. Bil je divji zajec! Ker je pa moja prava služba ta, da stikam le bolj za jazbeci, je pa zajčè menda mislilo, da bom njemu prizanesel. Ali me je to ujezilo! Le čakaj, sem si mislil, pa — hop! — kar zviška sem ga zgrabill! Precej sem si dejal: nesem ga gospodarju pokazat! V tem je pa priletel še Merkužev Pazi — čujta, saj ravno pod bregom laja: kmalu bo tu! — tisti grdi nevoščljivec dolgouhi — ter mi je hotel vzeti zajca in menda tudi pohvalo mojega gospodarja. Začganjal se je vame in v mojega zajčka, lajal, cvlil, renčal in tulil od same zavisti. Jaz se mu pa nisem vdal. O, da bi se mu bil!

»... grdi nevoščljivec dolgouhit!«

že sem bil pred gospodarjem. Pa tudi Strahov Tine je bil ondi. Oba sta me čudno pogledala...

»Ata, mojega zajčka, mojega zajčka!« je zakričal Tine. *

»Kaj pa nosiš? Spusti!« je zakričal nad menoj gospodar. »Ti grdoba pasja ti!« je vpil nad menoj in se oziral po kaki reči, da bi me ošinil...

Kaj takega pa še ne! Kregan, če sem zajca dobil, pa še nisem bil! Urno sem popustil zajca in se umaknil vstran. Tine pa k zajcu! S solzami v očeh ga je ogledoval in tarnal: »Kaj bo pa rekel Miklavž, ki mi ga je prinesel! Oh, revež, kakšen je!«

Tedaj sem pa malo uvidel tudi jaz svojo neumnost. Kje sem neki imel oči, da sem zgrabil suhega zajca? Saj se mi je malo zdelo — nos mi je pravil — da je z žaganjem nabasan. Ko bi bil čisto prepričan o tem, kako rad bi ga bil prepustil tistemu Paziju! Potem bi bil vsaj on kregan, morda še precej tepen. Ne vem, če bi mu ne bil privoščil?

Tako sem bil pa jaz tri dni in tri noči pri gospodarju in Tinetu v zameri. Večidel sem ležal pred hlevom tiste tri dni, in nihče se ni zmenil zame. Sicer pa — pozno je že — prijatelja, lahko noč! Malo bo treba tudi zaspati. Brez spanja ni zdravja!«

IV.

Oho! Za voglom je pa poslušal — ne Merkužev Pazi — ampak Srdinov Adut. »Ali si stórije pravíte?« se je pomolil zdaj izza vogla. »Čajte, naj še jaz nekaj povem. Kdo bo že zdaj hodil spat?« Pa so obstali še vsi trije: Strellov Belin, sosedov Dačko in Strahov Murko. Srdinov Adut je pa povedal to:

»Lansko leto tisto noč, ko je prvič padel sneg, sem prav malo zadremal v veži pod ognjiščem. A brž sem se zbudil. Iz kota proti kleti je bilo čuti čudne glasove. 'Trrrk, trrrk, trrrk!' je dejalo. Kaj bo to? — — Godba to ni! Pa spet: 'Trrrk, trrrk, trrrk!' Jaz gledam, gledam v temo — kakšen spak je pa danes vdrl v hišo? Zjezilo me je. Pa sem

»Čakaj, grdobal«

zagrčal, da je takoj prejenjalo tisto škrabanje in trkanje. A le za malo časa. In spet ista pesem: 'Trrrk, trrrk, trrrk!' Da bi te pajk! Spet zagrčim. Kmalu bi bil vstal. A se mi res ni ljubilo.

Protí jutru je prišel v vežo gospodar in je hišo odprl. Malo se je posvetilo po veži. Jaz pa takoj na ogledi. Moral sem se prepričati, kdo mi je tako

vztrajno motil kratke urice nočnega miru. Pa sem zagledal v majhni hišici žival z dolgim repom, s kratkimi ušesi, s črnimi očmi in s sivo dlako. Aha, že vemo: podgana! Čakaj, grdoba! Nisem se več ganil od nje. Grdo sem gledal v tisto hišico, a podgana se je plaho ozirala proti meni. Kar zgrabil bi jo bil! A kdo vé — žica je žica in podgana — podgana! Zato sem rajši čakal, da je prišel gospodar nazaj v vežo. Ko se je vrnil, sem mu razodel s skakanjem in cviljenjem, da imam nekaj posebnega.

„Mogoče se je pa res katera ujela,“ je rekel komaj slišno gospodar. Stopil je proti kleti. V roke je vzel hišico in dejal zadovoljen: „Aha, mrcina! Pa smo te! Ne boš več škode delala v hiši!“ Hišico je vzel s seboj, mene prijazno povabil, naj grem z njim. Zunaj je začel hišico odpirati, mene pa kačiti: „Alo, Ađut, zdaj pa le!“ Pripravil sem se na skok. Komaj je bila podgana zunaj, sem jo že stisnil z zobmi — zacvililo je in . . .“

Strelov Gregec na peči se je prebudil. Ali ni zacvililo v veži? Ali je kdo odklenil? Domači od polnočnice?

Niti zazdehal ni. Prevalil se je na drugo stran in spal naprej. Ali je potem še kaj zvedel iz pasjih dni, se zjutraj ni mogel spomniti.

